

RIIKKA SUORANTA, Hausjärven yläaste, 8A

Suojelusenkeli

Vuonna 2005, kun olin melkein 8-vuotias, meillä oli jo kaksi koiraa: kääpiövillakoira Nana ja kääpiösnautseri Mini. Äitini oli jo silloin työkyvyttömyyseläkkeellä, mutta hän teki töitä ystävänsä, Maijan luona. Maijalla oli kennel ja hevosia. Äitini teki siellä mm. paperitöitä, siivosi ja ruokki eläimiä. Minä ja toinen isosiskoni olimme usein mukana, sillä hän harrasti koiranäyttelyitä yhden kennelin koiran kanssa ja minä siihen aikaan rakastin hevosia.

Olimme käyneet Maijan kennelissä, josta toinen koiristamme, Mini, oli tullut jo ennen vuotta 2005, mutta sinä vuonna tapahtui jotain, tai ennemminkin jokin, joka mullisti elämäni.

-Tapahtumista on kuitenkin jo niin kauan aikaa, että en muista kaikkia yksityiskohtia, enkä myöskään muista päivämääriä, joten aikojen kertominen vuosilla on vaikeaa ja epätarkkaa. Se ei kuitenkaan haittaa, sillä kirjoitan jostain paljon merkityksellisemmästä asiasta.-

Kenneliin tuli koira; yhdeksänvuotias saksanpaimenkoira, Hera. Hera oli syntynyt vuonna -95, hän oli kotoisin Saksasta ja hän ”osasi englantia” eli häntä oli koulutettu englanniksi.

Hera oli ollut monessa kodissa, jossa häntä – ja puhun ”hänestä”, enkä ”siitä”, sillä hän oli minulle hyvin paljon enemmän kuin lemmikki – oli pahoinpidelty, kuten hakattu ja kaltoin kohdeltu ennen kuin hän tuli Maijan kenneliin. Hera oli joutumassa ”piikille”, eli lopetettavaksi, koska hänelle ei löytynyt uutta kotia. En muista miksi, mutta Hera oli tulossa meille. Tämän ”toimenpiteen” piti olla vain väliaikainen, mutta emme enää pystyneet luopumaan hänestä. Niin Hera jäi meille ja saimme kolmannen koiran, ja Hera sai vihdoinkin ansaitsemansa rakastavan ja turvallisen perheen ja kodin.

Se oli iso juttu meille kaikille, jotka olimme kiintyneet Heraan, ja varsinkin isäpuolelleni, joka pelkäsi isoja koiria. Hera oli siis narttukoira, joten hän ei ollut kovin iso, ja hänet oli koulutettu vahti- ja suojelukoiraksi.

Kaikki koirat olivat tietysti meidän koiriamme, mutta nuoria ja naiiveja kun oltiin, niin jokaisella oli se lempikoira, jota hellittiin enemmän ja muka rakastettiin enemmän. Nana oli Leenan, joka harrasti koiranäyttelyitä, ”lemppari”, Mini oli Tuulin, toisen isosiskoni ”lemppari”. Silloin minä pidin ehkä enemmän Nanasta, joka enemmän haki minulta hellyyttä kuin Mini, joka oli hyvin kiintynyt Tuuliin.

Kiinnyn nopeasti Heraan, ja Hera leimaantui minuun. Kun käytimme koiria ulkona, ihan vain omalla pihalla ja olimme menossa takaisin sisään, Hera ei suostunut menemään kenkäeteistä pidemmälle, tarkistamatta, missä olin, ja siinä hän odotti niin kauan, että tulin kokonaan sisään ja hänen ohitse ”isoon eteiseen”. Se oli aina hyvin tarkkaa. Mitkään kutsumiset tai huutelut eivät saaneet häntä liikkeelle, ennen kuin minä olin tullut sisälle asti. Yhteen aikaan huoneessani oli parvisänky, jossa en tykännyt nukkua, joten nukuin ainakin viikon ajan sängyn alla patjalla. Joka yö Hera tuli jalkopäähäni nukkumaan ja aika isona koirana vei puolet patjasta, ja minä onnellisena nukuin ihan sykkyrässä, että Herakin mahtuu. Jos Hera nukkui lattialla, menin hänen viereensä makaamaan niin lähelle kuin pääsin.

Minulla oli silloin henkisesti vaikeaa, koska olin usein koulussa yksin ja oli paljon asioita, jotka painoivat mieltäni, mutta pelkäsin liian paljon niistä puhumista. Heralta sain tarvitsemaani läheisyyttä ja turvaa.

Vanhuus iski ja Hera sai kaihin. Silmäsaivauden, jossa näkö sumenee ja lopulta voi sokeentua kokonaan, jos kaihi pahenee. Sen voi havaita harmaanutuisista silmistä. Myös Heran kuulo huononi ja lopulta hän oli lähes kokonaan kuuro ja sokea. Kun häntä käytti ulkona, hänet täytyi ohjata sisään, koska hän ei tajunnut, että joku yritti saada hänen huomionsa. Se oli minulle todella kova paikka, koska pelkäsin koko ajan, että menetän Heran. Jonkun ajan kuluttua ihmettelimme, kun Hera makasi niin paljon. Kerran näimme hänet makaamassa eteisessä kaapin ovien edessä. Äiti yritti saada hänet nousemaan ja Hera yritti, mutta hänen takajalkansa ja takapuolensa eivät nousseet maasta. Hän oli halvaantunut. Huono liikkuvuus oli näkynyt aiemmin jo, mutta silloin tajusimme, että nyt on se aika; aika päästää hänet menemään. Hän oli kuuro, sokea ja melkein liikuntakyvytön, hän oli myös melkein 14-vuotias, mikä on todella korkea ikä isolle koiralle. Vaikka se olikin vaikeaa, se oli pakko tehdä ja samalla, kun äitini ja minä itkimme, kun hän oli kertonut, mitä nyt tapahtuu, me kaikki myös tiesimme, että jäämällä meidän luoksemme Hera olisi myös joutunut jäädä kärsimään. Joten Hera vietiin lopetettavaksi.

Sinä melkein viiden vuoden aikana, jona Hera oli luonamme, hän antoi minulle niin paljon... En tiedä, missä ja millainen olisin nyt ilman häntä. Koulutukseltaan ja sielultaan vahti- ja suojeluskoiramme – sen viiden vuoden aikana kuulin hänen kerran haukkuvan – oli minulle paljon enemmän kuin suojeluskoira ja lemmikki. Hän oli suojelusenkelini, ja on yhäkin, sydämessäni.